

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

XXVII. [i.e. XXIII.]

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

præterea autem cum Mardonio Dorotheus, & beati Indes & Petrus simul cum Mygdonio, & tres virgines, Agape, inquam, & Theophila, & Domna, quæ erat longè pulcherrima, & maximè veneranda: Ad gloriam Christi veri Dei nostri: Quem decet omnis gloria, honor & adoratio, nunc & in secula seculorum, Amen.

VITA BEATI IOHANNIS APOSTOLI ET
EVANGELISTAE, PER SIMEONEM METAPHRASTEN
scripta. Habetur in Oecumenio post Apocalypsis expositionem, ut ait Aloysius primo Tomo operum eius fol. 17. Nos capita margini pro more adiecimus.

Decbr. 27.
Cap. 1.

VAM parum absit homo ab Angelis, quodque ipsi possibile sit vnà cum illis versari, viciniusque assistere, imò etiam Deum imitari possit, quodque multo maius est, filius illius iuxta gratiam effici, ostendit præ omnibus magnus hic Euangelista & Apostolus, matre quidem Virgine ditatus: dignus autem habitus, qui Christi frater vocaretur, ipsique factus socius & particeps arcenorum. Verum ipsam et diuina oracula voce maxima prædicant Dei in seipso magnalia. Attamen id manifestius sermo nobis explicabit. Hic enim verbi vox, filius tonitru, vniuersum prædicatione comprehendens orbem: & quod omnium maius est, solumque in se sufficiens, dilectus ab ipso Christo meo, patriam quidem non habuit ciuitatem aliquam, sed ex vili quodam pago, & abiecta regione natus est. Confirmant hunc sermonem scribæ, dicentes: Prophetam ex Galilæa non surrexisse: Confirmat & ille verè Israëlita, contendens nullum bonum esse posse à Nazareth. Ex hac igitur hic, & ex tali tantus sacerdos, veluti ramus quidam productus: patre quoque, conformiter ad patriam abiectus & obscurus, nempe piscatore, ac paupere. Et hic quidem puerilem iam ætatem egressus erat: porro pater filium ad idem opificium assumit, piscariorumque artis haredem ipsum efficiens. Artis itaque socius erat filius patri, & familiaris ac domestica erat vtrique paupertas. Quid enim pauperius & abiectius dicere quispiam poterit, quàm sint piscatores? quorum hic vnus erat præceptor veritatis, ac præceptor. Quodque maius est ad abiectiōis demonstrationem, non in mari piscabatur, sed in breui quodam lacu, vnà cum patre, & fratre Iacobo versabatur, rupta sarcinis retia, (quod & ipsum extrema paupertatis erat) ac manuum artificio consolans necessariorum indigentiam. Itaque Græcicæ disciplinæ ne in modico quidem particeps erat. Cuius rei testis est diuus Lucas, qui ipsum idiotam vocat, & alienum à literis. Vnum hoc solum habebat insigne, quo agnosceretur, & bonum hoc vinculum à patribus trahebat, nempe pietatem.

Ioan. 19.

Marc. 3.

Ioan. 13. 19.
20. & 21.

Ioan. 7.
Ioan. 1.

S. Iohannes
primò fuit
piscator.

Matth. 4.

Actor. 4.

Cap. 2.

Psal. 32.

Matth. 4.

Quid à Christo filio Dei didicerit.

Cap. 3.

Vbi autem umbraticæ nebulae eleuatae sunt, & ea, quæ figurarum erant, transire in veritatem coeperunt: & tu Domine, qui singularim finxisti corda nostra, non dispersisti testamentum tuum, quod nobiscum pactum erat, sed videns vidisti afflictionem Israël: & non exutus diuinitate, propter nos factus es id, quod nos, sine peccato: & throno patris non relicto, Virginem inhabitasti propter me, vt ego calos inhabitarem, & ex veteri casu reuocatus, & liber à peccato, ac primam adoptionem suscipiens: oportuit sanè esse & discipulos, qui mysterio dispensationis ministrarent. Tunc quidem vocatur Andreas & Petrus: aduocatur autem & hic, qui circa pisces & retia ac lacus versabatur: & iussus verbi voce, vt hominum piscator constitueretur, protinus patre scaphaque relictis, ei qui se vocabat, adiungitur: & terreno homine exiit propter caelestè, ac piscationem animarum transmutatus addiscit, & præceptoris vestigia secutus, inimicos diligit, persequentibus benedicit.

Vtque vno verbo absoluiam, in huius lege exactè instruitur, talemque nactus præceptorem, similem demonstrat disciplinam: & ascensionem in corde disponens, disci-

SURIU

qber
Nobes
RVIII
5

discipulus familiarissimus, ac præco maximè theologus efficitur: omnes sensus moderatur, familiaris omninò virginitati efficitur, tali vtendo alimenti ratione, vt summa parsimonia viuere duntaxat posset, sacrumque corpus, vt subsisteret, conferuare. Hinc etiam virginitatis appellatione datur, & amicus eius, qui imperium tenet, efficitur: magis autem & ipsum habet in seipso loquentem: & rursum ab eo audit, quæ ille à patre audierat: cumque in montem ascenderet, ipse vnà conscendit, ac dignus habetur visione admiranda, & maiori, quam discipulorum, ipsam verbi diuinitatem denudatam intuitus, & cælestem audiuit vocem, qua dilectum filium declarat pater, ac veteri testamento præponit Evangelium.

Decens ac honorifica cœna subsequitur, & ne tunc quidem Iohannes relinquatur. Deindè cum Petro opus esset discere, quisnam is esset, qui horrendam illam proditionem parturiret, nec ipse auderet interrogare, quanquam primas teneret in choro discipulorum, Iohanni hoc committit. Nouerat enim id, quod Christus erat apud ipsum, hoc Iohannem esse apud Christum: & quòd ipse quidem diligeret, ille autem dilectus esset. Et vide quanta accedat ipsi libertas loquendi. Neque enim vulgari modo interrogat, neque primum excusans, quòd metu accederet: sed sciens quanto ipsum amore prosequeretur, sedenti adhæret præceptori, & in huiusmodi recumbens, ait: Domine, quis est qui tradit te? Ille autem libenti etiam animo accipit, quòd ille fecerat, & quasi opportunè fuerit liberè locutus, gratum habet. Ex eo enim, quòd protinus quæstionem soluat, ac pane designet proditorem, significat se non agrè ferre eam libertatem. Itaque hinc etiam manifestum est, quòd cathedram, quam proximè Christum cum fratre petiuit, non gloria, sed Christi amore petiuerit, & quòd nollet hicalium esse sibi dilecto viciniorem.

Condemnatur Iesus, & ad est Iohannes, ac ad atrium Pontificis, cum notus esset Pontifici, vnà congregatur, loquiturque ostiaria, & Petrum pro foribus stantem introducit. Imminet tempus salutaris passionis, & verbum permanet, vt procedat ad patrem, ac Iohannes cum matre adstat cruci, materque audit à filio ac suo conditore: Ecce filius tuus dilectus: & rursum hic, Ecce mater tua. Ab hoc igitur tempore virgo hic mente & corpore, matrem ac Virginem sibi vendicat: nec multò post Christum, qui resurrexerat, videt, vidensque agnoscit, & cum Petro ad sepulcrum venit, ac prior procurrit, & postquam sepulcralia vidit, spiritus inflationem suscipit, eiusque donis datur, ac diuinis manibus consecratur vniuersi orbis Apostolus.

Quoniam autem præceptorem audierat alias quoque oues habere, quæ licet ex hoc non essent ouili, oportet tamen & illas congregare, & ab eodem regi pastore fieri que vnum ouile, & eas rectè ac liberè ipsum sequi, neque aliena fistula rapi & dispergi, ac corrumpi: hæc, quantum æquū est, anxie curat, & in iter ad hoc mittitur, vt dispersas oues in vnum congregaret, & eam quæ errâisset, fistula veritatis reuocaret, ac sub vno vero pastore ouile repararet: si quis duram ac repugnantem haberet animam, hoc eodem igne succulentam redditurus ac teneram. Vndè, relicta Palæstina, in Asiam proficiscitur: Cumque ea, quæ ipsam concernebant, rectè disposuisset, Ioniæ occupat, ac Ephesum aggreditur, vbi plures ac crudeliores fere erant, & talia, quæ periculo quouis longe periculosiora essent. Et primum quidem templum Amazonum, ipsis idolis cõsecratum, vna prece subuertit, ac veluti plateæ lutum diruit. Deindè sacrificorū, qui à sacrificiorum appellatione cognomen sortiti sunt, hos quidem sermonibus, illos autem signis, rationibus ac necessitatibus transfert ab errore: & huiusmodi exuberantibus modis efficit, vt transmutentur ad discendam pietatem, & ipsi etiam alijs constituentur deinceps veritatis duces ac præceptores. Ac ita partim quidem alios obiurgando, partim verò, quæ conueniunt, etiam admonendo, omnibusque omnia factus, in sortem eorum, qui salui fiunt, omnes pellicit: vt hinc factum cognosceret, quòd à Paulo dictum est: Vbi abundauit iniquitas, ibi superabundauit & gratia.

Verum maligno illi non dabatur inter hæc requies. Certè oculis inuidis intuitus pietatem adeò succrescere, cognita huius rei causa, omnem aduersus illud mouet lapidem. Quid ergò sumit consilij? Domitianum Vespasiani filium ingressus, qui post Titum obtinuit imperium, cum illo aduersus pietatem decernit. Ante omnia autem Iohannem, qui robur vniuersorum erat, tollere conatur: statimque ipsum

LS

Relegatur
in exilium.

ipsum ab Asia ducit in Europam, & in exilium relégit, quemadmodum in sequenti sermo manifestare poterit. Vbi enim in conspectum Imperatoris venisset, & quis, & vnde ortus esset, quamque profiteretur religionem, & quemnam diceret esse venturum, interrogatus esset: Iohannem quidem se vocatum esse, & à Iudæorum genere prodijisse, ac sodalitiij Christianorum esse responderet: se autem annunciare hunc esse venturum, cuius thronus veluti luna preparatus, ac perfectus esset in seculum. Vbi autem dixisset Imperator: Et quibus modis hæc confirmare poteris? Neque enim hæc sufficientia sunt ad faciendam fidem eorum, de quibus non est in promptu demonstratio: Morbi protinus (ô ineffabilem Domine tuam potentiam) & dæmoniorum legiones pelluntur: reuiuiscunt autem mortui, iustum sequendo velocius, quam viuentes. Quibus ô Rex (aiunt Iohannem dixisse) nē dubites, ab his, quæ apparent, coniecturam faciens eorum, quæ manifesta non sunt. Porro que de Saturno, & Ioue, cæterisque dijs vestris feruntur, nisi sufficientes essent, qui ante nos demonstrassent, utique & ego facile ostenderem nihil esse, sed plena potius ingenti vituperio, risuque ac dementia. Verum enim uerò deceptionis saluagine abiecta, fatiare potius fonte potabili ac dulcissimo.

Cap. 8.

Hunc autem stupore simul & ira correptum aiunt, hinc quidem ob portenta ab ipso peracta: illinc verò ob id, quòd deos suos calumniaretur. Itaque ad sermonis splendorem non accessit ob tenebrarum, quæ in eius corde erant, crassitie. Quòd autem hunc non occiderit, dictus ad Petrum sermo prohibuit, putà: Si eum velim manere donèc veniam, quid ad te? Sed virum perpetuo exilio condemnauit, in vnam Sporadam insularum relegans, (Patmos huic nomen erat) cum olim apud Romanos æquaretur morti exilium. Ductus est igitur ad exilij terminum magnus Apostolus, & insulam apprehendit. Non longo postmodum tempore insularum seruatorum ac patronum ducunt tonitruum filium, & ad æquitatem transeunt, seseque ad pietatem componunt. Itaque cum hic esset Apostolus, & admirandus Dionysius fermè iam nonaginta esset annorum, ex Athenis scribit ei in hunc modum:

Ioan. 21.

Exilij gra-
uis poena.

Patmos cre-
dit in Chri-
stum.

Tuam saluto sacram animam, dilecte, & erit mihi id peculiarius præ multis. Salue igitur verè Christo dilecte. Consequenter autem etiam hæc addit: Quid admirandum, si Christus verum loquatur, & iniqui discipulos è ciuitatibus expellant, ipsi sibi ipsius condigna distribuens, & execrandi à sanctis se segregantes? Deinde etiam ad ipsum finem Epistolæ hæc de futuris subscribit: Omnino enim fide dignus sum, inquit, ut qui à Deo didicerim, quæ decreta sunt, tibi contingant, & dico etiã, quòd liberandus sis è custodia, qua in Patmo seruaris, & in Asiaticam terrã reuerturus, ibique facturum boni Dei imitationes, & his, qui te sequuntur, traditiones. Sed hæc quidem postmodum suo tempore contigerunt, ac terminum accepit vaticinium, (quemadmodum in sequentibus sermo manifestare poterit) cum iam Dionysius sub Domitiano pro Christo vitam martyrio finisset.

Cap. 9.

Quæ sunt autem facta post hæc? Domitiano ex hominibus sublato, Nerva in Imperio succedit, & condemnatis in exilium, tanquam benignus & humanus donat renouationem. Nec multo post tempore Traianus sceptrum Romana suscipit, & consecutiue humanum confirmat edictum, reuocans eos, qui in exilio erant. Venierunt ergo & in Patmon Imperatoris edicta, venit & ad Iohannem reuocatio. Et ille quidem decreuit nauigare in Ephesum: porro qui in insula erant, dicebant, nē se desereret, sed apud ipsos permaneret, non aliter quam qui ferre non possunt, ut à pio patre derelinquantur. Hinc autem lamenta, luctus, ac lachrymæ. Quis, inquit, nobis tuum explebit ordinem? Cui verò tali patri ac pastori subiecti esse poterimus? Quid desiderij, quid flammæ ex ipso procedentis, solatium efficiemus? Quum autem persuadere non possent, dum supplicarent ut virum apud se retinerent, secundæ fuit supplicationis initium, & secundas rursùm faciunt petitiones, nē totum se ipsum auferret, neque vniuersa tristitiæ mole eos ostenderet, sed vel pro re vmbra, suos, inquam, sermones pro se apud ipsos relinqueret, ac mysterium, quod apud nos factum est, vniuersæ dispensationis Christi describeret. Cedit igitur illorum petitioni, immò cedit potius paternis visceribus, quibus hic erga ipsos utebatur, præsertim cum superna prouidentia ita disposuisset multorum salutem ac Euangelij prædicationem. Et primum quidem ipse ieiuniu sibi imperat, abstinentiam à malis, & hos quidem in tali quiete relinquit.

for. * offen-
deret,

Scripturas
Euangelij,
& sibi & al-
ijs ieiunium
indicit.

Care

SURIU

ober
Nobis

RVIII

5

Carerem vnum quendam e septem se sequi iubet, (Prochorus hic erat) vt ipse
quidem ea, quæ à Deo essent: iste autem, quæ ab ipso, notaret. Porro ipse montis
veruicem capessit, & more Samuelem quidem rectus erigitur: sicut Moyse autem
manibus eleuatis effiguratur, & mentem à sensibus abstractam, totam refert in id,
quod exoptat. Quid ergò hinc secutum est? Horrenda tonitrua, & terrores, ac ful-
gura continuè vehementi fragore elisa, & repenti effulgentia: quorum si quis
imagines ac figuras dixerit ea, quæ multo antea sub Moyse contigerant, quando
Deo aderat, & ab eo tabulas accipiebat, nequaquam à veritate aberrauerit. At Pro-
chorus interim pronus quidem, & velut exanimis non ferebat inter huiusmodi
versari spectacula: ipse verò stat imperterritus, cum charitas procul abiiecisset ti-
morem. Ad extremum tonitru in vocem exprimitur, ac dilucidè resonat: In prin-
cipio erat verbum, & verbum erat apud Deum, & Deus erat verbum. Prochorus,
qui diuina institutione proximus erat, lumen quidem videbat, quanquam subtrem-
ulus, porro neminem audiebat: quia neque hi, qui cum Paulo & Moyse quon-
dam erant, eos audièrunt, qui illos in sacris instituabant. Lingua tonitru, theolo-
gus est. Et sacrarum rerum discipulus, represso paululum timore, subtremula ma-
nu, quæ indè sumpta sunt, exarat, donèc perfectum est Euangeliu. Deniquè cedunt
pauperes, ac terrenis reuelantur caelestia.

Cap. 10.

Exod. 17.

Exod. 19.

Ioan. 1.

Afor. 22.

Exod. 24.

Cap. 11.

Exod. 32.

Tandem etiam à monte descendit Iohannes, nouam legem sibi creditam ha-
bens, quæ eademmodum olim tabulas Moyse Dei inspector, illamque ferens dat his,
qui perierant. Ità ergò vbi nouam legem, quam acceperat, illis tradidisset, ipse vi-
sane, & inuitis quidè infularibus, nauigabat tamè Ephesum versùs. Porro illi, velu-
ti qui oculorum cæcitate longo tempore detinentur, si quando possint morbum
repellere, longè iucundius solem intuentur: ità & Ephesij recipientes Christi di-
lectum, quodam etiam modo desiderabilius, quàm prius, afficiuntur. Quid autem
ille: Quanquam vehementer fuisset frequenter fatigatus, nò dat oculis somnum,
nec palpebris dormitationem, nec requiem temporibus: sed populum quidè ex-
hortatur, aduersùs autem incredulos zelum ostendit: errore supplantatos redu-
cit ad veritatem, feras arcet, quæ post suum discessum impudèter in ouile se inges-
serant, ac gregem reuocat. Ità dispositis his, quæ circa Ephesum erant, ad propin-
quas gentes discedit, hinc quidem Episcopos constituturus, illic verò integras quo-
què docturas Ecclesias spiritu obfirmari.

Redit Ephe-
sum, & stre-
nuè curat
salutè ani-
marum.

Cap. 12.

Verum me huc sermonis progressum, factum illud animæ generosæ ac huma-
na occupat, quod etiam alius reperens (veluti narrat Clemens ille Alexandrinus
Ecclesie presbyter, vir & in alijs admirandus, & eloquentia sanè laudabilis, in ser-
mone: Quis diues saluus fiat?) retexam. Quum enim peruenisset Iohannes post
reditum ex Patmo ad quandam vicinarum ciuitatum, cuius etiam appellationem
nonnulli dicunt, & fratres, qui in hac erant, opportunè recreâssent, quendâ ibi ad-
ulescentem reperit magnitudine mediocrem, ad spectu cipiilem: cumque perspicua
spiritus efficacia generositatem animæ illius, ac morum liberalitatem obseruâs-
set, benedictiones dat adulescenti, & sufficienter ipsum inungit ac excitat. Quoni-
am autem iam discessurus erat, & aliò accessurus, vt & terram prædicatione, & ma-
re, ac insulas accederet, ciuitatis Episcopo adulescentem in ecclesia coram Christo
teste commendat, vbi multa de illius disciplina, & educatione præcepisset. Ille ve-
rò prompto suscepit animo, pollicitus multa quoquè se adiecturum in cura circa
adulescentem. Deindè ille quidem Ephesum discedit: hic autem assumptum in
domum adulescentem alebat, instruebat, curam eius habebat, tandem etiam bap-
tizauit. Porro vbi Domini signaculum, nempe firmum munimentum ipsi addi-
disset, & incipens custodia liberum esse dimisit. Ad hunc autem, qui ante tempus re-
missionem acceperat, subeunt nonnulli coartanei, effrenes ac indisciplinati in cu-
piditatibus. Et primum quidem adulescentem ad vitia persuasibilem, preciosis
conatijs ac mensis sibi conciliant. Quæ autem hinc sequuta sunt? Facilis enim ac
procliuis est via, quæ ducit ad vitia, & cum, qui primum eius attigit gradum, facile
admodum est per omnem æqualitatem detrahi protinus vsque ad extremum. Hac
via dum etiam nocte ad furta accederent, adulescentem vnâ protrahunt. Ille verò
iam amore latrocinij succensus, & spe diuitiarum cupiditatem exacues, nihil iam
meditabatur, quod esset exiguum, propter naturæ ac indolis generositatem. Deni-
què etiam latronum sodalitatem his, qui secum erant, demonstrat, atque hic la-
tronum

Hanchisto-
riam præter
alios, etiam
Chrysosto-
mus ad Theo-
dori lapsu
recitat.

A Iosephens
benè insti-
tutus, à ma-
lis socijs ex-
uertitur.

Fit princeps
latronum.

Bbbbb tronum

LS

tronum princeps, primusque raptor erat vehementissimus. Post hæc verò vbi Iohannes rursùm ad eam ciuitatem remeasset, cæteris, propter quæ eò venerat, dispositis, vt æquum erat: age sanè, inquit, ad Episcopum, depositum nobis redde, quod ego & Christus loco testis in ecclesia apud te deposuimus. At ille cum existimaret pecunias esse, quæ repeterentur, primùm quidem obstupuit, cum sibi nõ esset conficius se id, quod reperebatur, accepisse, & neque credere posset fieri repetitionem ob ea, quæ non haberet, neque Iohanni non credere. Vbi autem dixisset: Adolescentem repeto, & fratris animam, intimiùs suspirans senex, ardentiori spiritu, ac sublachrymatione miseriam indicans: Ille, inquit, mortuus est. Porrò interrogatus, quandò, & quomodò, quæve morte: Deo, inquit, mortuus est, cum latrocinium exercere elegerit, & montem loco ecclesiæ inhabitare, perditorum conuersationem amplexus potiùs, quàm nostram erga ipsum sollicitudinem ac curam. At ille

S. Iohannes cum ab Episcopo repetit, cui comendauerat.

Eccè digna tanto Apostolo erga perditum adolescentem charitatem.

ob hoc dolore vehementi oppressus, Re vera, inquit, egregium te custodem animæ fratris reliqui: verùm equus iam adstet, ac viæ ductor mihi detur. Statinque conscenso equo, totas laxabat habenas, minorem esse existimans equi velocitatem pro sua festinatione. Iamque monte apprehenso, à latronum custodia, nihil deprecans, neque fugiens, capitur. Et in hoc, inquit, veni: itaque ad principem vestrum me ducite. Porrò vbi ille hunc esse ipsum Iohannem cognouit, certè pudore suffusus fugit. At hic obliuioni tradita senectute, ac motione, quæ mundum conserui solet, persequitur. Deindè magna quadam grauique voce clamans: Quid, inquit, fili fugis me patrem tuum? meam reuerere canitiem, ac floris ætatis tuæ miserere: adhuc tibi spes vitæ relinquitur: ego pro te rationem reddam: Consisse in loco filii: Christus me misit ad te. Hæc cum audisset adolescens, primùm quidem constitit, terræ pauimentum intentis oculis intuens, præ pudore oculos non potens fursùm erigere. Deindè proiecitis in terram armis, miserabili quodam modo cum magno dolore eiulatur, ac venientem amplexatur senem, propter gemitus quidem efficiens, nè fletibus dignus esset: propter lachrymas verò, nè vellamentis: solam occultat dexteram: verebatur enim & hanc ipsi porrigere, quam tot sceleribus ac latrocinijis scædauerat. Porrò ille veluti pater vehementi amore visceribus fauciatus, spondet veniam, misericordem pollicetur iudicem, & apprehensa dextera, deosculatur, & ad ecclesiam reducit adolescentem. Deindè abundanti vtens oratione, perseuerat ieiunijs annitens, & adolescentis animam varijs sermonum cantilenis velut vnguentis quibusdam delinens, non priùs abscessit, quàm hunc prioris sanitate donaret, magnum quoddam vitæ relinquens exemplum ad pœnitentiam. Et hoc quidem tale est, & ad eò dignum, quod non occulterur.

Respicit latronum principem, & integrè naturam S. Iohannem.

Cap. 11.

Porro illud longè maius est, longèque magis admirandum, & ex eadem benigna illa anima compassionem simul & potentiam ostendens. Dicitur enim quidam fidelis eo tempore, qui priùs vitæ necessaria sufficienter habuerat, nec aliqua pressus fuerat indigentia, ad extremam inopiam postmodum recidisse, vt & debitorum multitudine circunvallaretur, & innumris sceneratoribus suspectus esset, ac velut fera quædam à tergo sagaciter inuestigaretur ab illis & inquireretur, ac in ipsarum rerum necessariorum inopiã vagaretur. At enim cum pudore, quem ob sceneratorum exactiones miserè sustinebat, iam etiam necessitatem ex indigentia non ferens homo, ad mortem decreuit confugere, idque conabatur, vt hæc quantocyùs ad se veniret, si fortè hinc & egestatem, & debitorum multitudinem dissoluere. Verùm quoniam hæc vltro non veniebat, compendiosam viam ad hanc inuenit, & quem tunc peritissimum esse sciebat conficiendis venenis ac præstigiatorum, cultu Hebræorum, hunc accessit, eique reuclat, quid in animo haberet, ac orat cum, vt qui possit sibi auxilio esse in eo, quod mente conceperat, & suæ mortis fieri particeps. Atque hic confessum promptus inuenitur minister, ac venenum illi tradit, vitæque subuersionem consulit. Porrò miser ille, accepto veneno, domum redit. Cum varijs autem luctans cogitationibus, curisque duplicibus anxius, & nunc quidem præsentibus delectationibus huiusque vitæ concupiscentia allactus, nunc verò sceneratorum multitudinem, aliasque ex indigentia procedentes molestias considerans, medius stabat inter extremam consilij inopiam. Siquidem cum ad dulcem hanc lucem respiciebat, venenum respuebat: quandò verò ad circumstantem vndiquè egestatem, animoque insidentem anxietatem, ausum sumebat ad-

Quidam Christianus ex desperatione veneno seipsum nititur extinguere.

SURIU

qber
Holler
RVIII
5

versus mortem : victus tamen est à necessitate, & vt hinc liberaretur à molestijs, elegit ab ipsa vita liberari. Denique in fuso veneno, sumptoque extremis digitis crerere, quandoquidem animus ad id non accedebat, sed timide admodum se habebat, intusque sibi cor continuè palpirabat : tandem Crucis signaculo Christianis conuicero venenum consignat, statimque vbi clausis oculis bibisset, (ò magnam admirandam, Christe, tuam potentiam) illæsus permansit, Cruce veneno suam tollente vim.

Cùm autem simili rursùm necessitate opprimeretur, & ab ipsis creditoribus obluderetur, animamque haberet priori oppressam inopia, & quæ omni modo pareretur è presentibus liberationem, labefactabatur tamen ad fumendum alterum venenum, & ad mortem accedere recusabat. Verùm cùm è presentibus non liberaretur difficultatibus, grauius esse malum iudicans iterata etiam morte, accedit ad veneficum, rursumque ab illo poscit aliud pharmacum, vt malum malo melleretur, cùm id, quod prius acceperat, nihil ad id, quod necesse erat, tulisset auxilij, vt potè sua natura illud vincente. Nam id impedimento fuisse veneni efficaciam demens dicebat, non intelligens Crucem fuisse, quæ hic mortem abstulisset, quæ etiam antea serpentem, longè hoc veneno potentior, sustulerat. Itaque præstigator ille ac veneficus, & ipse pharmaci debilitatem damnans, aliud ipsi porrigit, quod priore multo efficacius erat. Cùmque rursùm domum venisset, ac illud bibiturus esset, cum priori timore & agonia, duplicibusque illis anxietatibus luctabatur, & sudore vndique circumfluebat, ac tremebat. Deindè vbi rursùm consueto Crucis signaculo calicem consignasset, ac bibisset, iterùm illæsus permansit, ipseque obstupuit, sanè cùm causam coniectare non posset, ac mirum in modum desperationis stimulis iactabatur. nondùm enim intelligere poterat, quòd Crucis efficaciam esset, quæ veneni vires exingueret. Cùmque homo animi angustia ac calamitatum pelago immerfus, nec vel paululum ad saniorum mentem redire, nec ea quæ (vt aiunt) ante pedes erant, cognoscere posset, hinc iteratò abit ad Hebræum, & eadem, quæ prius, exponit. Cùm autem & ille consternatus esset, longoque tempore super ea re consilio destitueretur, deindè etiam causam aliquam deprehendere cuperet, propter quam in veneno falsus esset, (ipse enim veneficus erat, & huiusmodi rerum artifex) quo pacto & in quem modum, vbi domum redisset, venenum acciperet, minutatim per singula interrogabat. Hic autem, Nihil, inquit, aliud ago domum veniens, quàm quòd in fuso crateri veneno, deindè paululum etiam labefactatus, & anxietate in corde concussus, Crucis signo, vt quòd à Christianis ex consuetudine fieri solet, propter timorem calice obsignato, oculis clausis illud bibo. Vbi primùm Crucis nomen hic audisset Hebræus, intellexit statim quòd erat, nempe Crucem esse, quæ vim tolleret veneni. Porro nè res nudæ solum haberet suspitionem, quandam etiam requirit fidem : cuidam illius cani tradito veneno, hunc protinus interimmit.

Crucis signaculum, Christianis consuetum, veneno vim abtulit.

Rursùm Crucis signaculum in calice factum, eum, qui venenum biberat, preseruauit.

Mira signi Crucis virtus, quo antiquissimè vrebatur Christiani.

Cap. 14.

Iudæus veneficus credit & baptizatur.

AG. 3.

Hebræus autem nullas amplius requirens demonstrationes, abiurata patria secta, ad veritatem accedit. Idque primum tollit errorem, & venenum ei, qui alio modo vsus fuerat, verè mortiferum ostensum est prioris veneficij, ipsius signum mutationis idoneum. Accedit ad Christi discipulum, ducem errantium : tubæ variarum spiritus linguarum mentis conceptum indicat, arguit insipientiam, publicanum illud mysterium, manifestat prioris erroris insensibilitatem. Porro ille & accedentem suscipit, & laudat resipiscenciam, ipsumque adhortationibus munit ac consilijs. Deindè & baptismate regenerat, & vniuersorum Domino conciliat. Verùm neque communis salutis dispensator cum, qui Hebræo fuerat occasio mutationis, ita malè habentem neglexit : sed causa cognita, quæ ipsum ad id periculi duxerat, & propter quam, vltro propria quoque vita miserè priuandus erat, & paternis ipsum refouet colloquijs, & illius animam, quæ iam conciderat, erigit, ac tristitiam & desperationem abijcit. Deindè opere etiam affert consolationem, quandoquidem & hoc poterat efficere. Quoniam enim & debitorum repetitione, & rerum necessariorum inopia oppressum illum vidit, & ob id ipsam vitam miserè abijcientem, quid facit? Atque hinc mihi considerate, quibus donis ille dotatus fuerat. Quod enim antea Petrus, cum ipso templum ingressurus ad horam preceationis nonam, qua (vt inquit Lucas) vsus est in claudio, qui ad speciosam templi portam sedebat, ac eleemosynam petebat, dicens, Argentum & aurum

LS

non est mihi: quod autem habeo, hoc tibi do, simul & pedes ipsi fanos reddens: hoc fanè & iste hîc facit. Sciens enim nihil sibi argenti esse vel auri, ut hinc illius indigentia necessitatem consolari posset, herba, quæ in proximo erat, quantum ambabus manibus comprehendere posset, iussit homini accipere. Ille vero cum ignoraret, quænam esset causa, & quidnam hac re sibi vellet Apostolus, ac herbam, quantum totis manibus assequeretur, comprehendisset, ipse, facta duntaxat oratione ac signo Crucis, ipsam restituit, & protinus correptam herbam aurum esse ostendit, aurumque purissimum: atque hunc confesum tollere iussit, simulque & consilij inopiam ac desperationem ex præsentis egestate contractam dissolvere, & debita reddere, ac residua vitæ occasionibus providere, Deoque gratiarum actiones reddere. Quid igitur fieri posset, quod huic æquaretur miraculo? Siquidem in templi introitu forsân & hic quodammodo fuerat Petro auxilio, & abundantiore ambo spiritus gratiam postularant: Hic autem solam Iohannis vim ac fortitudinem est intueri, quantaque erga Deum spiritus familiaritate ditatus sit.

Oratione & Crucis signo herbam Apostolus in aurum vertit, & creatoribus foliis iubet.

Cap. 15.

Sed hæc quidem exhibebat, dum adhuc in terra conuersaretur, errores abigens, & pietatis prædicationem disseminans, ac reuocans veritatem. Postquam autem omnes, quod suarum erat partium, Deo adduxerat, cælum quidem efficiens profcenium, terræ autem orbem theatrum, ac Angelos spectatores, qui

Psal. 18.

stupefacti erant ad decorem virtutis illius ac prudentiam, (Desiderabilia nanque super aurum & lapidem preciosum multum, ac dulciora super mel & fauum, erant doctrina ipsius diuina eloquia) ciuitatem egressus est, discipulis præcipiens, ut ligonem ac sarculum secum conferrent: ac protinus in montem quandam ascendens, vbi nunc huius templum extructum est eximia cum

Templum eximium in honorem S. Iohannis.

pulchritudinis, tum magnitudinis, stansque in ipso: Hic, inquit, filij mihi fudite. Deinde vbi se totum consignasset, ac dixisset, Et tu mecum esto Domine Iesu Christe: adstantibusque subiunxisset, Pax vobis, fratres: in foueam demisit pallium, & ipse quoque in eam descendit, ac corpore mediam obtinuit Asiam, vbi olim, qui è Græcanico cœtu erant, philosophabantur. Porro discipuli comas euellabant, genasque percutiebant, ac orationem miserabiliter deplorabant, pastorem, gubernatorem, seruatorem, denique eum, qui omnibus omnia erat, inclamabant. Deinde etiam ciuitatem accedentes, his, qui in ciuitate erant, manifestant id quod factum erat. Interim autem die illucescente, concurrunt ad monumentum, discere cupientes, num præceptor adhuc superiueret, & ouile

S. Iohannes viuis in foueam descendit.

accesserunt. Porro pastor nusquam comparebat, solæ iacebant crepidæ: is autem, qui has abiecerat, disparuerat. Discurrunt huc & illuc, quemadmodum hi, qui cum Eliseo erant, scrutantur, inuestigant, verum incassus efficitur ipsis labor. Deinde vix tandem illius vocis recordati: Si eum volo manere, donec veniam, quid ad te? ad mentem alacriorem redeunt. Et ille quidem Enoch & Elia Thebitæ coniungitur: hi autem à lamentis discedentes, Deum vniuersorum laudabant, qui suum dilectum ad eò magnificauerat.

In eius sepulchro corpus eius non inuenitur. 4. Reg. 2. Iohan. 21.

Hoc itaque die, quo hæc contigerunt, splendidus huic Theologo celebratur Ephesi conuentus ex omni genere ac vniuersa ætate, qui astrorum splendorem imitetur. Præterea in hoc sacro loco, ad quem hic cum pallio declinauit, minutus quidam puluis manat ac exoritur, cuius accedenti medelam ab omni morbo suppeditans. Cum igitur in nocturnis laudibus festi ipsius, ab his qui in eo ministrant, tradatur cœtibus ad hoc congregatis, non facile exhauritur, sed quo amplius hauriunt, tanto magis manat, veluti perpetuus quidam thesaurus, qui simul & participantes reddit ditiores, ac seipso abundantior semper efficitur, gratia ac benignitate Domini nostri Iesu Christi: cum quo patri simul ac spiritui sancto gloria, imperium, honor & adoratio, nunc & semper, & in secula seculorum, Amen.

Cap. 16.

Nota de puluere sepulchri eius.

Hoc itaque die, quo hæc contigerunt, splendidus huic Theologo celebratur Ephesi conuentus ex omni genere ac vniuersa ætate, qui astrorum splendorem imitetur. Præterea in hoc sacro loco, ad quem hic cum pallio declinauit, minutus quidam puluis manat ac exoritur, cuius accedenti medelam ab omni morbo suppeditans. Cum igitur in nocturnis laudibus festi ipsius, ab his qui in eo ministrant, tradatur cœtibus ad hoc congregatis, non facile exhauritur, sed quo amplius hauriunt, tanto magis manat, veluti perpetuus quidam thesaurus, qui simul & participantes reddit ditiores, ac seipso abundantior semper efficitur, gratia ac benignitate Domini nostri Iesu Christi: cum quo patri simul ac spiritui sancto gloria, imperium, honor & adoratio, nunc & semper, & in secula seculorum, Amen.

SURIU

qber
Johannes

RVIII

5

SERMO BEATI PETRI DAMIANI PRIMVS
DE EXCELLENTIA SANCTI IOHANNIS EVANGE-
geliste, vt habetur 8. Tomo Aloysij.

Hodiè dilectissimi nobis lætitiæ gaudia geminantur, quia recen-
ti adhuc natiuitate Dominica, beati Iohannis occurrit solenni-
tas gloriosa. Hodiè discipulus quem diligebat Iesus, dilectoris
sui amplexibus stringitur, societate perfruitur, & quod viderat,
quod audierat, quod manibus attrectauerat de verbo vitæ, tan-
to iam liquidius, quanto sublimiùs contempletur. Hodiè scilicet
illa mirabilis aquila, quam & olim Ezechiel eminere cate-
ris quatuor animalibus vidit, & ipse Iohannes suimet (vt ita loquar) propheta fa-
ctus, volentem in mystica visione conspexit, ad vnicam Angelorum & hominum
essentiam, librata pennis sublimium meritorum, feliciter euolauit. Licet enim ubi
cunquè fuerit corpus, illic necessariò congregentur & aquilæ: iste tamen tanto fa-
millariùs ad vitæ pabulum, corruptionis vinculis iam solutus, accedit, quanto &
in carne adhuc positus, in ipsum æterni Solis orbem, hoc est in diuinæ substantiæ
claritatem, radios purificatæ mentis infixit.

O quam miranda super nos cælestis consilij dispensatio. O quam profunda di-
uinæ sapientiæ est altitudo. Descendit Deus ad hominem, vt occultam homini-
bus patefaceret Deitatem. Ad humanæ mortalitatis exire dignatus est publicum,
vt nobis æternitatis suæ reuelaret arcanum. Sed si mox vt in Euangelicæ doctrinæ
cepit verba prorumpere, ac nouæ gratiæ mysteria rudibus adhuc imperito-
rum cordibus aperire, statim diuinitatis suæ panderet sacramentum, cuius, quæso,
ferret auditus, cuius vnquam caperet intellectus? Nam vt de diuinitate nunc ta-
ceam, cum Dominus diceret: Quia nisi manducaueritis carnem filij hominis, & Iohan. 6.
bibetis eius sanguinem, non habebitis vitam in vobis, & qui manducat me,
ipse viuet propter me: protinùs aspernati sunt verbum, & exhoruere dicen-
tes: Durus est hic sermo. Quis potest eum audire? Deindè scriptura subiungit:
Ex hoc multi discipulorum abièrunt retrò, & iam cum illo non ambulabant: vi-
delicet non de turba, non quilibet imperiti, sed ipsi etiam discipuli nequiu-
erunt capere verbum mysterij. Quid ergò isti facerent ante solem, qui cæcati sunt ad
lucernam? Quomodò tonitruum sustineant sonitum, qui clangentis tubæ pondus
ferre nequeunt, immò qui suppressæ ac temperatæ humanæ vocis exilitate fur-
descunt.

Propterea igitur Redemptor noster dilectum sibi speciali prærogatiua disci-
pulum, ad declarandam suæ diuinitatis essentiam quoddam quasi organum fecit,
atque vt hic suppleret, quod ad tempus ipse Dominus dispensatiuè suppresserat, si-
bimet vicarium dereliquit, quatenus expleto passionis, ac resurrectionis, ascen-
sionisque mysterio, post tredecim ferè annorum lustra, cum iam videlicet homines
liberiores ad capeffendam veritatem haberent mentis obrutum, hic coessentiali
& coæterni Deo Verbi panderet sacramentum, dicens: In principio erat Verbum, Iohan. 1.
& Verbum erat apud Deum, & Deus erat Verbum.

Humanæ quippè imbecillitatis ordo poscebat, vt priùs Christi humanitatis
primordia, cursum, consummationemque pernosceret, miracula etiam, quæ in
hominem gessit, addisceret, sicque paulatim ad comprehendendum diuinitatis
occultæ mysterium, suis vegetata prouectibus adspiraret. Quaproptèr diuini fuit
oculi consilij, vt cæteri Euangelistæ, qui in describenda Saluatoris humanitate
versati sunt, longè præcederent: Iohannes verò, cum homines tanquam primò
libantes firmiora iam in via veritatis vestigia figerent, eos ad conscendam di-
uinæ scientiæ gratiam promoueret. Hanc denique super eminentem diuinæ scien-
tiæ celsitudinem tunc diuinitus illustrata mente concepit, cum in sacrosanctæ
mysticæ cænæ conuiuio supra pectus recubuit Redemptoris. Et quia in pe-
ctore lecti sunt omnes thesauri sapientiæ & scientiæ absconditi, ex illo cælesti
gazophylacio summam traxit, vnde nostræ paupertatis inopiam copiosa libe-
ralitate ditauit. Ex illo (inquam) nobis ærario diuitiarum copias attulit, & in
communem totius mundi salutem benè prodigus erogauit: immò super fon-
tē

S. Iohannis
Euangelistæ
solennitas.
Iohan. 1.
Ezech. 1.
Cur Iohannes
aquilæ vo-
lanti sit co-
paratus.
Luc. 17.

Iohannes or-
ganum diui-
norum my-
steriorum.

Iohan. 13.
Iohannes in
cænâ ex pe-
ctore Domi-
nico omnis
scientiæ &
sapientiæ su-
mam traxit.

LS

tem perennis vitæ recubuit, vt & ipse tunc semper manantia fluente diuinæ doctrinæ hauriret, & eadem nobis postmodum præfixo certi temporis articulo propinaret.

Iohannes magnus paradisi filius.

Magnus videlicet paradisi fluuius, qui ex principali sui fontis origine profuens, ac vberiori cælestium charismatum inundatione procedens, squalentia deserta humanarum mentium irrigat, & ad proferenda bonorum operum tanquam nouarum frugum germina, vberissima fertilitate fecundat. Et non immerito tam profunda, tam supereminens reuelatio Deitatis virgini debebatur, vt qui carnis sibi amputauit illecebras, felici commercio, pro carnali dulcedine, cælestium epularum diuitijs fruere. Ad tantum scilicet gratiæ prouectus est priuilegium, vt omnem transgrediens creaturam, illuc acie mentis attingeret, quò non Propheta, non Patriarcha, non denique quisquam ab ipso primordio cognoscatur in carne positus adspirasse. Nec mirum si Redemptor noster beato Iohanni vicem suam ad declarandum diuinitatis suæ mysterium delegauit, quem ad custodiendam venerabilem matrem suam, perpetuam scilicet Virginem, quasi alterum filium sui loco supposuit. Mulier, inquit, ecce filius tuus: ad Discipulum autem:

Iohan. 19. Christus venerabilem matrem suam perpetuam virginem, virgini discipulo in Cruce commendauit.

Eccè mater tua. Dignum quippè fuerat, vt cui potissimum commisit cælestia, committeret & terrena.

Et quia mediator Dei & hominum ex duabus naturis, diuina scilicet & humana, consistit, vnus Emmanuel, æquum admodum visum fuit, vt beatus Iohannes vtriusque naturæ fidelis minister existeret, qui & diuinitatis sacramenta conscriberet, & beatæ genitrici, perpetuæ custodiæ ac sedulitatis suæ ministerium exhiberet. Cuius vtriusque, excellentissimi videlicet sacramenti, quodammodo ministerium se esse testatur, cum per omnem Euangelici textus sui seriem, sic styli modum temperat, & quadam vicissitudine mysticæ varietatis alternat, vt modò humana pronunciet, modò diuina: modò quæ humanitatis sunt, historialiter inferat: modò quæ sunt diuinitatis, quadam sublimium ac subtilium verborum maiestate depromat. Tantaque locutionis arte verborum vim temperat, ac libertatè moderationis sobrietate dispensat, vt nec diuinitatis arcana vulgari, nec ea, quæ fidei nostræ necessaria sunt, patiatur abscondi. Proinde cum historia verba contexit, velut per tenuissimas rimas diuinitatis fulgorem ad oculos hominum coruscare permittit: sicque dum tenuissimo lucis æternæ radio oculus mentis nostræ perfringitur, ad indagandum ex illud inaccessibile summæ veritatis lumen perspicacius aperitur. Quia verò beatus Iohannes alternato suæ narrationis ordine, modò diuinitatem Christi sublimiter intonat, modò quæ humanitatis sunt, planè quodammodò atque humiliter affeuerat, sicut ipse in Euangelij sui principio cœpit, ita seriatim vsque ad finem, hunc eundem modum per omnem suæ descriptionis articulum tenuit. Nam, sicut nōstis, in capite sui libri deificum illud ac singulare ponit exordium: In principio, inquit, erat Verbum, & Verbum erat apud Deum, & Deus erat Verbum. Ecce aquila Dei ad cæli verticem sublimiter euolat, sed ad escam carnis necessè est, vt pressis alis aliquandò in imum submissa descendat. Vndè & paulò post quid subdat, audite: Et verbum, inquit, caro factum est, & habitauit in nobis.

Iohan. 1.

Cant. 5.

Christi humanitas ab omni peccatorum contagio aliena. 1. Pet. 2.

Exod. 24.

Hanc itaque diuersitatem humanitatis, atque diuinitatis vnità sibi imet, atque inconfusa, sponsa de sponso dicit in Canticis: Venter, inquit, eius eburneus, distinctus sapphiris. In membris quippè humani corporis vix aliquid vtriusque fragilitatis, siue tenerius inuenitur, ideoque per ventrem rectè fragilitas in Christo assumptæ humanitatis accipitur. Ebur autem os est Elephantis, quod videlicet animal ferretur esse castissimum, frigidissimæque naturæ. Venter ergò eburneus est sponsus, quia suscepta Redemptoris humanitas, ab omni peccatorum contagio casta protus & inuoluta permansit. Siquidem peccatum non fecit, nec dolus inuentus est in ore eius. Sapphirus autem lapis est, sereni cæli habens colorem, vndè & in visione Domini dicitur: Erat sub pedibus eius quasi opus lapidis sapphiri, & quasi cælum, cum serenum est. Per sapphiros ergò opera diuinitatis intelliguntur, quæ in carne Dominus ostendebat. Venter ergò sponsi distinctus erat sapphiris, quia Christi humanitas diuinis virtutibus refulgebat. Nec plenus sapphiris esse dicitur, sed distinctus, ita videlicet, vt inter sapphiros candor eboris appareret, quia sic Dominus ex parte hominis assumpti operabatur humana, vt ali-

SURIU

gber
Nobis
RVIII
5

quando nihilominus ex parte deitatis ostenderet & diuina. Nam exire, sitire, flere, postremò crucifigi, & mori, humanitatis erant opera: miracula verò facere, & non solum alios, sed etiam semetipsum à mortuis suscitare, euidentissima erant diuinitatis indicia. Hoc itaque modo beatus Iohannes quasi eburneum ventrem spongi sapphiris distinguit, dum aliquandò diuinitatis alta, aliquandò humanitatis infirma describit.

Quia igitur hic beatus Iohannes de Deo mirabiliter atque incomparabiliter ceteris mortalibus loquitur, iurè factum est, vt non solum à Græcis, sed etiam à Latinis vndique Theologus appelletur. Theotocos Maria, quia Deum veraciter genuit: Theologus Iohannes, quia Dei Verbum ante secula apud Patrem esse, & Deum esse, non solum inenarrabiliter vidit, sed & profunda sublimitate descripsit. Vnde non immeritò potest dicere cum Propheta: Eructauit cor meum verbum bonum. Redit ergò Virgo virgini ad obsequium traditur, & pro Domino seruus vice filii subrogatur: vt virginalis pudicitia splendor, ex vtraque persona sibi inuicem congruat, & floridus intimi candoris ad spectus, quod in vno virere considerat, hoc vterque & in altero deprehendat.

Libet hic, fratres mei, pulchram varietatem diuinæ dispositionis coram charitate vestra perpendere, & egregios duos Redemptoris nostri discipulos, qualiter inter se quadam dignitatis similitudine congruant, comparare, Petrum videlicet, & Iohannem. Commisit namque Dominus Petro clauas Ecclesiæ, voluit & beato Iohanni custodiam Mariæ delegare. Vtraque nimirum mater, mater Maria, mater Ecclesiæ. Sed Maria mater Christi, Ecclesiæ mater populi Christiani. De Mariâ Christus carnem suscepit, Ecclesiâ verò de lateris sui carne produxit. Ex istâ prodire secundum carnem natus, illam protulit carne iam mortuus. Ex istâ voluit nasci, pro illa dignatus est mori. Ex vna semel natus est in persona sua, ex altera quotidie nascuntur membra sua. Traxit ex altera quod pro altera moreretur, & quo vtraque communiter saluaretur. Magna igitur & felix mater est beata virgo Maria, ex cuius visceribus caro Christi assumpta est, ex qua rursus per aquam & sanguinem profuxit Ecclesiâ. Hoc itaque modo & ex Mariâ prodijisse videtur Ecclesiâ. Vtraque tamen casta, vtraque munda, vtraque perpetuæ virginittatis signaculo præmunita.

Harum itaque duarum matrum, duarum perpetuò virginum, alteram Petro, alteram Iohanni voluit commendare, vt propenso diligenter vtriusque pondere ministerij, excellentium meritorum dignitas in duobus cali senatoribus videatur æquari. Dicit Dominus Petro: Tibi dabo clauas Regni cælorum. Nunquid & beata Maria cælum non fuit, in cuius vtero virginali nouem mensibus tota diuinitatis plenitudo permanfit? Ex ipsius quippè castis mundisque visceribus, Dei Verbum, per quod facta sunt omnia, immaculata se carne vestiuit. In angusto scilicet aluo conclusus, totius orbis iura regebat immensus. In breuissimo, inquam, virginali vteri domicilio constitutus, & cæli gubernabat imperium, & terrenorum omnium non amiserat principatum. Non ergò præsumptiuè cælum dicitur venerabilis virgo Maria? Atque idèò beatum Iohannem Dominus quodammodò cæli clauicularium esse constituit, cum beatæ genitricis suæ cum decreuit esse eisdem?

Proindè vt beato Petro Iohannes multipliciter comparetur, cum discipulos suos Redemptor noster inquireret, qua circa se homines opinione ducerentur, illique protinus respondissent, alij Iohannem Baptistam, alij autem Eliam, alij verò Hieremiam, aut vnum ex Prophetis, donè ad Petrum ventum est, nutabat assertio, nec ambiguitatis vinculum soluebatur. At vbi quid habeat discipulorum sententia excigitur, præcedit in veritatis confessionem, qui primus erat in Apostolica dignitate, Petrus videlicet: Tu es, inquit, Christus filius Dei viui. Inter nutantis admodum fidei sinuosa volumina, inter procellosas ambiguitatum fluctuantium tempestates piscator ille veritatis anchoram fixit, & nauiculam fidei in tutissimo tranquillo portus gremio collocauit.

Sed videmus vtrum Iohannes & huic operi aliquam cum Petro similitudinem habeat. Constantissimæ itaque prædicationis arguitur, sicque à Domitiano tunc Cæsare in exilium destinatur. Protinus hæretici Marcion, Cerinthus, & Ebion, ceterique quamplurimi, quos ipse conuenienter Antichristos appellat, causas Ecclesiæ

Theologus Iohannes, Maria verò cur Theotocos nominetur.

Pal. 44.

Math. 16.

Iohan. 19.

Ecclesiæ

mater populi Christi.

Math. 16.

S. Maria

præsumptiuè cælum dicitur.

Hæretici Apostolorum

tempore qui fuerint.

clericali gregis irrumpunt, & velut lupi graues super ouilia pastoris ad miniculo destituta grassantur, Christum scilicet ante Mariam non fuisse dogmatizantes, & ita simplicem Euangelicæ fidei puritatem, perfidiæ suæ squaloribus corruptentes. Confunditur mundus, turbatur Ecclesia, vacillat fides, & velut inhorrescente tempestate perfidiæ, plurimi naufragantur. Quid plura? Tandem perempto Domitiano, diuina duce gratia, redijt Iohannes Ephesum, turbatam quæ gemit Ecclesiam. Sed quicquid inuenit erroris turbine atque tempestate turbatum, solidius atque robustius ad pristina fidei reuocat sacramentum. Nam rogatus (vt ab historiographis traditur) à charitate ferè totiùs vniuersalis Ecclesiæ, in illius tandem erupit diuinæ inspirationis elogium: In principio, inquit, erat Verbum, & Verbum erat apud Deum, & Deus erat Verbum. Hoc itaque signaculo veritatis, & hæreticorum tergiuersationibus metam fixit, & catholicorū fidem perpetua ex tunc & deinceps certitudine roborauit.

Iohannes rogatus ab ecclesia suam conscripsit Euangelium.

Matth. 16. S. Iohannes per suū Euāgelium Petra dicitur. 1. Reg. 17.

Ezech. 3.

Iohan. 11.

S. Iohannes de diuinitate loquutus profundius quam Petrus aut alij Apostoli.

Act. 5.

Iohan. 14.

Matth. 10.

S. Iohannes virgo perpetuo permansit.

Petrus igitur petra. Tu es, inquit, Petrus, & super hanc petram adificabo Ecclesiam meam. Petra quoque factus est & Iohannes, supra cuius fidei fundamentum totius Ecclesiæ structura consurgit, quam videlicet, siue hæreticorum furor impingat, siue tentationum irruat imperus, non euertit. Hæc petra veri Dauid fundam implet, qua Philistæum Goliad signanter in fronte percutiat, vbi videlicet profanus & impius Crucis vexillum non habebat. Hæc siquidem petra omnes Ecclesiastica doctrinæ aduersarios destruxit, hæc Iudaicam perfidiam cum omni prosus hæreticorum prauitate prostrauit. Nec mirum si instar Petri & Iohannes petra dicatur, cum hæc ad Ezechielem Dominus dicat: Ecce dedi faciem tuam valentior faciebus eorum, & frontem tuam durior frontibus eorum, & vt adamantem, & vt silicem dedi faciem tuam. Planè quod vterque discipulus protulit de sacramento Dominicæ fidei, quanquam profundissimum sit, atque omnino diuinum, & vtrunque pari modo vires humanæ mentis excedat, nec videatur diuersum in excellentiæ diuinitate, quod eodem prolaturum est Spiritu dicente: illud tamen beati Iohannis singularitatis locum sibi vindicare cõspicitur, quia neque ante illum, neque post illum hoc idem scripsisse aliquis inuenitur. Nam illum beati Petri Apostoli sententiam & Martham sororẽ Lazari, eisdem ferè verbis legitimus protulisse. Cui nimirum cum Saluator diceret: Omnis, qui viuunt, & credit in me, non morietur in æternum: atque subiungeret: Credis hoc? ilico eodem Spiritu, quo & Petrus, inspirante respondit: Ego credidi, quia tu es Christus filius Dei viui, qui in hunc mundum venisti.

Quid autem mirum, si Iohannem de diuinitate loquentem, beato Petro præferimus, cum illud Euangelij sui singulare principium ipsa etiam Dominica verba (si dici liceat) excedere videamus? Nec iniuria sit Redemptori nostro, si dicatur aliquid ipse sublimius depromere per discipulum, quam per semetipsum, & per illum linguam manifestè proferre, quod per semetipsum liquidò noluit aperire. Nam & hoc beato Iohanni Dominus concessit in verbis, quod & Petro contulit in miraculis, videlicet vt & iste altiora proferret, & ille maioribus virtutum prodigijs coruscaret. In Apostolorum enim Actibus inuenimus, quia in plateis eiciebant infirmos, & ponebant in lectulis, & in grabatis, vt veniente Petro, saltem vmbra illius obumbraret quenquam illorum, & liberarentur ab infirmitatibus suis. Quod utique Dominum fecisse nusquam legitimus, vt per vmbra videlicet sui corporis, remedium sanitatis alicui attulerit. Sed quod prædixit, exhibuit: quod promissit, impleuit. Nam in eiusdem Iohannis Euangelio dicit: Amen amen dico vobis, qui credit in me, opera, quæ ego facio, & ipse faciet, & maiora eorum faciet, quia ego ad Patrem vado. Enimvero ipse operabatur in Petro, ipse loquebatur in Iohanne. Non enim, inquit, vos estis, qui loquimini, sed Spiritus Patris vestri, qui loquitur in vobis. Merito nempe beatus Iohannes & præcedentes omnes, & subsequentes diuinorum scriptores voluminum, gloria singularis eloquij præcedit, quem non luxuria polluit, non libido corrumpit, sed virginalis integritas perpetua in corruptionis titulo decorauit. Qui nimirum nuptialis copulæ thalamum deferens, omnem illecebræ carnalis ardorem in caelestium deliciarum voluptatem transfudit, archifimeque se in sui Redemptoris ac dilectoris amore coniunxit, propter quem scilicet coniugalis tori foedera abdicauit.

Vnde diuinitus illi concessum est, vt tanta cor eius circa fratres charitatis gratia reple-

SURIU

qber
Iohannes
RVIII
5

preleretur, vt sacrosanctum pectoris eius templum, velut caminus quidam diuini
videretur incendi. Quod profectò in quibusdam scripturis eius patenter agnoscitur,
in quibus vtrique per omnem ferè paginam, quasi per quasdam rimas, charitatis
vapores effundere, charitatis videtur ardoribus aestuare. Modò enim patres nomi-
nati ad charitatè prouocat, modò nò filios, sed filiolos, quasi tenerè diligens, ap-
pellat. Modò proprijs atatù vocabulis infantes, modò iuuenes, modò singillatim
admonet adollescentes. Modò etiam mulieribus epistolas destinat, easque ad cau-
telam fidei, & studium sincerae dilectionis inuitat. Hic itaque inenarrabilis chari-
tatis ardore succensus, huè illucque se vertens, vndique circumiens, vbique discursans,
omnia hominum genera ad salutem concitat, omnia ætatum incremèta per-
fultrat, omnes humanae conditionis ordines oculo curiosè sollicitudinis inuesti-
gat, & tanquam arcus vniuersalis Ecclesiae factus, totius humani generis summam,
vniuersam paternæ dilectionis amplectitur, atque ad Redemptoris sui consortium tra-
here, vnumquemque, singillatim admonendo, conatur. Amor quippè Domini, quo
eum præ cunctis mortalibus dilexit, & ei pondus fraternæ dilectionis exhibuit, vt
nimirum plus amaret, qui plus amabatur, & qui primus erat in Redemptoris amo-
re, præcipuus fieret in fraterna charitate.

Qualem autem apud Dominum impetrandi locum, præcipuæ familiaritatis Io-
hannis obtinuerit priuilegium, hinc manifestius colligere possumus, quòd idem
beatus Iohannes Euangelista testatur, quia in ipso vitalis coenæ conuiuio Iesus con-
turbatus est spiritu, & protestatus est, & dixit: Amen amen dico vobis, quia vnus ex
vobis tradet me. Deindè sequitur: Adspiciebāt ergò adinuicem discipuli hæsitantes,
de quo diceret. Moxque subiungit: Erat ergò recumbens vnus ex discipulis Ie-
su in sinu Iesu, què diligebat Iesus. Innuit ergò huic Simon Petrus, & dicit ei: Quis
est, de quo dicit? Atque vt historice stylo non teneat, Iohanni interroganti Domi-
nus mox respondit: Ille est, cui ego intinctum panem porrexero. O admirabilem,
ò incomparabilem virum, & omni Christianæ deuotionis præconio præferendum.
Ecce verbum profertur in medium, & totus tacet ac sub silentij censura reprimi-
tur lenatus Apostolorum. Tanta siquidem Magistri præsentis videbatur autho-
ritas, vt sub distracta se compesceret beata discipulorum concio disciplina. Hæsi-
tant, ambigunt, atque inter se inuicem oculorum nutibus quodammodò interro-
gantes adpiciunt: verumtamen lingua referre quod gestiunt, vel Dominum con-
sultentes inquirere non præsumunt. Tacet Petrus, tacet cæli clauicularius. Tacet de-
nique lingua, quæ clavis facta cælorum, cælum simul & terram ligat, & soluit. Tacet
is inquam, cui portæ inferi non præualent, qui ligandi animas atque soluendi ob-
tinet principatum. Silet Andreas, qui ipsi fratri ad fontem vitæ præuius fuit. Non
loquitur Thomas, qui viam se nescire professus, eundem esse viam, veritatem, & vi-
tam, ipso referètc, cognouit. Non præsumit os aperire Philippus, qui dum Patrem
sibi poposeit ostendi, profunda mysteria indiuiduæ Trinitatis audiuit. Omnes ta-
cent, omnes dubitant, & latenter inquirunt, non quidem prolatione verborum,
sed tantum nutibus oculorum. Sed cum res diù sub hac ambiguitate penderet, nec
nodum dubietatis quispiam absolueret, tandem Iohannis patrociniū quæritur,
& sic ad rei dubiæ notitiam peruenitur. Ille nimirum, condiscipulorum persona
in se suscepta, consultor accedit, qui de ampliori familiaritatis atque dilectionis
prærogatiua confidit.

Vndè considerandum est, fratres mei, quantæ deuotionis instantia beati Iohan-
nis id idæ Dei flagitare debemus auxilium, quem sibi met interuentorè & ipsi Apo-
stoli quæsièrunt. Quantum apud iustum iudicem pro peccatoribus poterit, qui &
pro ipsiis cælestis curiæ senatoribus interuenit? Et qui aduocatus factus est sum-
mis, quam humiliter implorandus est à minimis? Hanc nimirum hominis eminenti-
um, hanc meritorum sublimium celsitudinem Angelus ille cognouit, qui se ab
illo adorari prohibuit. Vide, inquit, nè feceris, conseruus tuus sum, & fratrum tuo-
rum habentium testimonium Iesu. Deum adora. Refugit obsequium ab illo susci-
pere, quem nouerat apud communem iudicem locum gratiæ familiariter obti-
nere. Noluit adoratorem, quem decernebat æqualem. Fratrem recognouit, socium
iudicauit, subiectionis obedientiam non accepit. Quauis enim in omnibus san-
ctis semper sit Angelicæ munditiæ contubernalis, & cognata virginitas, bea-
tus tamen Iohannes tanto reliquos virgines superat, quanto virginitati beatæ
Mariæ

Charitas
cuius in pro-
ximū quanti-
ta.

Iohan. 13.

Soli Iohanni
Iudas pro-
ditor indi-
catur.

Matth. 16.

Iohan. 1.

Iohan. 14.

Vides hęc
sanctos esse
inuocados.

Apoc. 22.

LS

Eccē quāta
virginitatis
commen-
datio.

Deum pare-
re: & virgi-
nem, stupē-
dum planē
& admiran-
dum.

Mariæ per sedulitatis ac perpetuæ custodiæ meritum appropinquat. A qua sola videlicet præceditur, quia fecunditas virginalis, quæ est in Maria, nullis est omnino meritis comparanda, & non solum quia fecunda est, sed quia Deifica. Virginem enim parere, nouum ac singulare est: Deum verò parere, ita nouitate singularitatis exuperat, ita omnia, quæ miranda sunt, antecedit, atque incomparabiliter superminet, ut nec mente concipi, nec lingua valeat aliquatenus explicari. Sed sicut veneranda matris Domini virginitas, beati Iohannis virginitatem excedit, sic ipse pro glorioso eius contubernio ceteros à mundi primordio virgines antecellit.

Huc accedit, quòd ille recubitus in pectore Saluatoris, ille diuinus ardor, quem ex arcana eius inspiratione concepit, ita in eius visceribus omnium libidinum fomenta decoxit, ut corpus eius, tanquam re vera Spiritus sancti templum, à cunctis vernaret æstuantis luxuriæ squaloribus defæcatum. Nec vllum locum in eo vendicabat flamma libidinis, cuius templum gratia sancti Spiritus iugiter obumbrabat. Quocirca dignum fuit, ut beatus Iohannes Apostolus Archangelo Gabrieli ad custodiam matris Domini socius haberetur, quatenus ille cælestis olim paranympus intactam Virginem inuisibiliter custodiret, & iste forinsecus fragilitati foemineæ, obedientiæ suæ ministerium exhiberet. Et congruum erat, ut quæ talem genuit, qui cæli simul & terræ Dominus esset, vtriusque patriæ eius in suo confortio haberet, ut in ore duorum vel trium testium staret omne verbū. Quapropter beatus Iohannes quanto familiarior cum matre Verbi versatur, tanto & ipsi viciniore Verbo inuenitur. Et quoniam non ab alio, sed ab ipsa Veritate Mariæ dictus est filius (Mulier enim, inquit, ecce filius tuus: atque id ipsum iterando confirmat, ad discipulum dicens: Ecce mater tua) nemo iurè videtur maior meritis eo, qui speciali quadam gloria frater est Saluatoris.

Matth. 18.
2. Cor. 13.

Iohan. 19.
Nota nemi-
nē esse ma-
iorem meri-
tis Iohanne
Euāgelista.

Huius igitur tam sublimis, tam pij, tam casti, tamque præcellentissimi Deo dilecti, fratres charissimi, laboremus præcepta seruare: per huius vestigia, in quantum possumus, duce diuina gratia studeamus incedere. Sed si omnes cum Iohanne virginitatem habere iam in carne non possumus, quia post naufragium secunda restat tabula, studeamus florere virtutibus, & sic virginitatis amissæ dispendium optimè compensabimus. Non igitur nobis auaritiæ ardor incandeat, non iracundiæ nos furor impellat. Non in nobis flāma libidinis æstuet, nō turpis cogitatio pulchram animæ nostræ coram Deo speciem foedet. Non nos terrenæ facultatis abundantia in superbiam erigat, nō tenacitas misericordiæ viscera pauperibus claudat. Vigeat in nobis perpetua castitas, humilitas, patientia, sobrietas, iustitia cum pietate, seueritas cum mansuetudine. Inter hæc, fratres charissimi, cæterarumque dona virtutum, charitas, quæ mater est omnium, in sacrario pectoris nostri semper teneat principatum: quia, sicut Iohannes dicit, Deus charitas est, ut qui per charitatem Dei filius descendit in Virginem, per eam nos exaltet ad paternæ gloriæ claritatem, qui viuit & regnat in Trinitate perfecta, vnus & verus Deus, per omnia secula seculorum, Amen.

Charitas
mater vir-
tutum.
1. Iohan. 4.

EIVSDEM BEATI PETRI DAMIANI SERMO
SECUNDVS DE EODEM SANCTO
Iohanne Euangelista.

Eccē solen-
nem conuen-
tū ad festi-
uitatē sancti
Iohannis
Euāgelista.

CAudcamus, fratres charissimi, copiosum nostræ fraternitatis adesse conuentum, quia dum nos ad hodiernam festiuitatem, beati Iohannis gloria prouocat, etiam Spiritus sanctus, ut tam reuerenter, tam pacificè, tam deuotè conueniatis, indubitanter inspirat. Dignum quippe est, ut qui à Christo præ cunctis mortalibus specialiter est dilectus, à Christi dilectoribus per maximè diligatur, præsertim cum & ipse circa nostantæ charitatis extiterit, ut diuinitus sibi traditis sapientiæ & scientiæ clauibus, omnes sacramentorum cælestium thesauros expenderet, & æternæ vitæ diuitias, quas solus acceperat, nobiscum participando largiretur, & fideliter erogaret. Quid enim diuinæ sapientiæ quæris, quod apud Iohannem reperire non possis? Quæ enim hæretica prauitas, quæ Arriana perfidia, quæ Iudæorum vesana calumnia, quæ gentilium Philosophorum versutia, quæ deniquè schismaticorum abominanda scissura, beati Iohannis non est elo-
quio

SURIU

qber
Iohannes
RVIII
5

quilo superata, eiusque doctrinis euidenter attrita? Si quando enim ab inimicis ve-
 ritatis obijciuntur nobis volumina quaestionum, ilico Iohannes accedit in medi-
 um, Iohannes occurrit, Iohannes silentium verbosus imponit. Quoties siquidem
 de vera humanitate ac diuinitate Christi certam quaestionis oboritur, que videli-
 cet omnibus pacis inimicis communis est materia dimicandi, protinus ad Iohan-
 nis Euangelium curritur, Iohannis in pugna patrocinium quaeritur, & sic, mox cun-
 cta litigiosa certamina iurgia conquiescunt. Quid igitur necessarium in doctrinis,
 quod Iohannis volumina sacrosancta non teneant? Quid in virtutibus, quid in me-
 ritis, quo beatissimus incomparabiliter non excellat? Apostolus siquidem in Epi-
 stolis, Euangelista in Euangelio, Propheta in Apocalypsi. Propheta, inquam, & non
 qualiscunque, sed mirabilis, atque ad similitudinem alterius, & plusquam Prophe-
 ta. Nam quia Propheta officium est, futura praedicere, non etiam praesentia demon-
 strare, beatus Iohannes Baptista idcirco caeteris Prophetis enituit, quia Dominum
 digito, quem prophetabat, ostendit. Nunquid & iste Iohannes plusquam Prophe-
 ta non est, qui praeter consuetudinem omnium Prophetarum, semetipsum prauidi-
 dit in spiritu, & inter plurima reuelationum caelestium sacramenta, dum aquila
 volantis similitudinem vidit, semetipsum veraciter agnouit? Ezechiel autem ean-
 dem aquilam spiritu reuelante conspexit, non quidem volentem, sed caeteris ani-
 malibus desuper eminentem. Cum quo videlicet Propheta beatus Iohannes, con-
 siderato vtriusque volumine, in multis non ambigitur concordare. Cum eo nimi-
 rum & librū, qui quasi mel dulcis erat, in ore comedit, & sanctuarij loca describit,
 atque in pluribus alijs Propheta cum Apostolo consonanter incedit.

Quam admirabilis est mutatio dexteræ excelsi, o quam terribilis Dominus in
 consilijs super filios hominum? Quis enim dignè consideret, de tanta humilitate
 iste plicator ad quantæ celsitudinis culmen meruerit sublimari? Enimvero qui
 olim vili nauicula contentus, & retibus, maris profunda simpliciter scrutabatur,
 nunc illustretæ metis radio secreta caelestia penetrat, mysteria insonat, diuini con-
 silij occulta hominibus reuelat, prophetica depromit oracula, Apostolica tradit
 hominibus documenta, immo in speculanda summæ diuinitatis essentia præcedit
 eius. Prophetas, supergreditur Patriarchas, Apostolos superat. Postremò totius huma-
 nitatis transcendit ingenia, & illucisq; mentis aciem tendit, quò vix & Angelica
 valet attingere creatura. O Dei plene gratia (Pax enim Dei, sicut dicit Apostolus, Philip. 4.
 exuperat omnem sensum) vt illud sponsæ dicere non immeritò videatur: Intro-
 duxit me Rex in cellaria sua: exultabimus, & lætabimur in te.

Pensemus itaque, fratres, quantum ab eo, qui nunc est, homo iste tunc differe-
 bat, quando matre interueniente rogabat, vt ipsum cum fratre Dominus, alterum
 à dextris, alterum sedere concederet à sinistris. Nam quantum ad verba, hoc pete-
 re visus est, vt vnum ex eis Dominus cum dextris eligeret, alterum à sinistris cum pec-
 catoribus reprobaret. Sed quia insipienter petijt, repulsam patiens, ilico cum filijs
 quod merebatur audiuit: Nescitis quid petatis. Potestis bibere calicem, quem ego
 bibiturus sum? Respondentibus autem, Possumus, statim subiungit: Calicem qui-
 dem meum biberis, sedere autem ad dexteram & ad sinistram, non est meum dare vo-
 bis. Ecce hic in verbis Dominicis patenter ostenditur, quia & Iohannes martyr fuit,
 dum constat, quia calicem Domini biberit. Et reuera martyr fuit, quia multa pro
 Domino persecutionum supplicia pertulit. Martyr vtiq; fuit, quia Crucem Do-
 mini per sui corporis afflictionem, & proximorum errantium compassionem diu
 viuendo portauit, & quo caeteris Apostolis in carne prolixius mansit, eo durioris
 martyrij tormenta sustinuit. Vnde pie credendum est, quòd inter centum illa qua-
 draginta quatuor millia virginum, qui habent nomen Agni, & nomen Patris eius
 scriptum in frontibus suis, qui empti sunt de terra, & cantant canticum nouum an-
 teledem Dei & Agni, hic beatus Iohannes egregius sit & insignis: atque cum his
 omnibus tanto propinquior Agnum quocunque ierit, sequitur, quanto & eidem
 Agno dilectior ac familiarior extitit, & insuper matri eius, quæ Virgo est virginū,
 perpetua filij sub dilectione permanfit. Nam ex vtriusque, matris videlicet, filijque
 consortio, Iohannis virginitas excellenter enituit, & quousque possunt merita hu-
 mana prouchi, quasi meta virtutum factus indefinenter excreuit.

Neque enim illa verba, quæ Saluator noster in Cruce postus protulit: Mulier, Iohan. 19.
 inquiens, ecce filius tuus: ad Discipulū autem, Ecce mater tua: sic simpliciter sunt
 accipien-

LS

S. Iohannis
 doctrina, he-
 reticis omni-
 bus silentiū
 imponit

S. Iohannes,
 Apostolus,
 Euangelista,
 & Propheta
 Iohan. 1.

Ezech. 1.

Apoc. 10.

Psal. 76.
 & 65.

Excellentia
 eius.

Philip. 4.
 Cant. 1.

Marth. 23.

S. Iohannes
 verus mar-
 tyr fuit

Apoc. 14.

Item virgo.

accipienda, vt humano tantum videantur more prolata, sed prorsus efficacia sunt, & diuinis virtutibus fulta, atque incuitabili veritatis autoritate subnixta. Illud enim, quod in Cruce Patris vnicum pendeat, substantiuum, & cōsubstantialē Patri, ac sempiternum est: atq; idcirco verba, quę locutus est, quia spiritus & vita sunt, inaniter transire non potuerunt. Cælum, inquit ipse pius Iesus, & terra transibunt, verba autem mea non transibunt. Sicut enim dixit matri: Hic est filius tuus: ita dixit discipulis: Hoc est corpus meum. Et tantus fuit in illis verbis effectus, vt illico panis ille, quem dabat, Dominicum fieret corpus. Dixit enim, & omnia facta sunt; mandauit, & creata sunt. Ex quadam itaque similitudine, si dicere audemus, & beatus Iohannes non solum filij potitus est nomine, sed propter verba illa Dominica, quoddam maius necessitudinis sacramentum apud beatam Virginem meruit obtinere.

Math. 24.
Mar. 13.
Math. 26.
Luc. 22.
Ecce quomodo per verba Domini corpus effectum est.

Consideremus itaque, dilectissimi, quantę glorię vir iste credendus est, qui per quoddam adoptionis arcanę mysterium, & filius Virginis, & frater est Saluatoris. Hinc est, quod mentem eius omnipotens Deus ad tantum puritatis ac mysticę reuelationis culmen euexit, vt ei non modo statum presentis Ecclesię ostēderet, sed etiam quid deinceps futurum esset vsque in perpetuum reuelaret. Vndē & illam suam nobilem Apocalypsim scripsit, quę nimirum tantis creditur redundare mysterijs, vt tot videatur habere sacramēta, quot verba: immo in verbis singulis multiplices latent intellectus. Quę profecto cum septem Asię ecclesijs mittitur, omni vniuersali Ecclesię, quę sub septiformi Spiritus sancti magisterio regitur, destinatur. Vndē consequens est, vt omnes Ecclesię per orbem terrarum circumfuse non dubitent beatum Iohannem communem se habere doctorem. Quibus videlicet tanquā egregius quidam regalis imperij nuncius, à Iesu Christo, qui est testis fidelis, primogenitus viuorum & mortuorum, & princeps Regum terra, cælus desinat, gratiam simul & pacem ab eo, qui est, & qui erat, & qui venturus est, attulit, ac multa secreta cælestis mysteria patefecit.

Vides Apocalypsim beati Iohannis Apotoli ab illo esse cōscriptam.

Apoc. 1.

Eius migrationis inaudita nouitas.

Iam verò illa beatę migrationis eius nouitas mirabilis quem non mouet: Quis felicissimę consummationis gloriam non obstupescat? Quia enim mirabiliter vixit, mirabiliter obiit: & quia non communem cum hominibus vitam duxit, non communi hominum morte transiit. Nam vt historię continent, quadratam in ecclesia foueam fieri iussit, moxque in eam descendens, extensis manibus, post proluxa suę orationis verba migravit. Mox autem tanta super eum lux cælus est immissa, vt nullus eam ferret ad spectus. Postmodum verò inuenta est fouea nihil aliud in se continens, nisi manna, quod videlicet, sicut dicitur, vsque hodię scaturire non desinit. Sic nimirum, sic, sic dilectum authori vitę Discipulum transire de seculo dignum fuit, vt tam fieret à dolore mortis extraneus, quā à corruptione carnis fuerat alienus. In sepultura in Crucis modum iacere voluit, quia Crucem in suo corpore pię viuendo semper portauit: & sicut Petrus magistrum secutus est à persecutoribus crucifixus, ita quodammodo & Iohannes in Ecclesiastica pace sepultus.

Iohan. 21.

Sed Dominus inter eos fortē diuersitatem docuit, cum Petro dixit: Sic cum volo manere, donc veniam. Quid ad te? Tu me sequere. Qui enim Petrum voluit secum in crucis patibulo triumphare, ipse decreuit Iohannem in Ecclesiastica pace quiescere: quatenus & ille subeundi martyrij præberet exemplum, & iste erecta supra fundamentum fidei Ecclesię fabrica, quietus migraret ad cælum. Ille securis martiris fuit cōstantiæ forma, iste nouiter in fide plantatis extitit morum atque virtutum spiritualium disciplina. Sic cum volo manere, donc veniam. Veniam, inquit, vt cum vinculo carnis absoluam. Veniam, vt cum ad glorię meę confortium transferam. Veniam, vt laboribus eius dignę remunerationis præmium reddam. Ad huius denique promissionis effectum clarum dedit indicium, cum in eius obitu radiantem fecit enitescere lucem, per quam liquidò paruit, ipsum videlicet aduenisse lucis authorem. Affuit itaque Dominus promissionis suę non immemor, qui & animam eius in illa supernę Hierusalem quiete susceperet, & sacratissimum corpus in ea, quę ipse nouit, secreta transferret. Nam & de beato Enoch legitur, quia ambulauerit cum Deo, & non inueniebatur, quia transiit illum Deus.

Habes hic sancti Iohannis animam receptā fuisse in cælo. Gen. 5.

Iam verò illud quis dignè miretur, quod in sepulcro eius manna reperitur, & in terra

SURIU

gber
Iohann

RVIII

5

terrarum specu panis cæli non semel, sed quotidie nascitur? De manna quippe, saluo al-
 tiori mysterio, scriptum est: Panem de cælo dedisti eis, Domine, habentem omne
 delectamentum. Veniant igitur omnes nationes gentium, & obstupescant miracu-
 lum omnibus inauditum. Veniant, inquam, & admirantes adspiciant, quia in sepul-
 cro, quod proculdubio domus est vermium, panis oritur Angelorum, adeo ut cum
 propheta in magni muneris admiratione pronunciet, quod Israelitico populo man-
 na Deus concessit in cibum, dicens: Panem cæli dedit eis, panem Angelorum man-
 ducauit homo: quod illis tunc mittebatur è cælo, nunc scaturire conspiciatur è se-
 pulcro. Si enim magnum miraculum manna non esset, nequaquam Moyse Dominus
 seruari per secula illud præcepisset. Imple, inquit, Gomor ex eo, & custodiatur in
 futuris retrò generationes, ut nouerint panem, quo alii eos in solitudine, quando
 eduxi eos de terra Aegypti. Ecce quid meretur pudicitia virginalis. Ecce quanta ma-
 gnitudinis est integritas inuiolata carnis. Videte, fratres mei, considerate, perpendi-
 te, quid deliciarum incorruptio carnis habet in cælo, si cibum cæli germinat in sepul-
 cro? Quantis illic honoribus sublimatur beata virginitas, ubi nimirum sola est gloria,
 si in loco foetoris atque putredinis tam mirabiliter est gloriosa.

Sap. 16.

Manna sca-
 turire è se-
 pulcro eius
 conspiciatur,
 Psal. 77.

Exod. 16.

Vide quanta
 hic fiat vir-
 ginitatis
 comenda-
 tio.

De resurre-
 ctione eius,
 auctoris
 opinio.

LS

Vnde & si non audeamus plenerè diffinire, pium tamen est arbitrari, ut sicut de
 beata Dei genitrice creditur, ita etiam beatus Iohannes iam resurrexisse probabiliter
 asseratur, quatenus sicut in virginea fuerunt integritate participes, ita nihilominus
 in anticipata resurrectione merito videantur æquales, nec sit in resurrectione diuer-
 sitas, quibus tanta fuerat vnanimitas conuersationis in vita. Si enim beatissimi virgi-
 nes illi, videlicet Iohannes & Maria, nullatenus surrexissent, cur in eorum tumulis
 sepulta cadauera non iacerent, cum scilicet beatorum Petri & Pauli, cæterorumque
 Apostolorum ac martyrum corpora suis quæque noscantur mausoleis tumulata?
 Nam quod verè beatus Iohannes obierit, ac proculdubio mortis iura persoluerit,
 nullo modo melius, quàm per eius verba valet probari. Cum enim exisset sermo in-
 ter fratres, quod discipulus ille non moritur, cur ipse vera dicentibus obuiasset, di-
 cens: Et non dixit Iesus, non moritur? Frustrà nimirum hic moram texere, ac verba
 multiplicare videretur, si dum illi vera dicerent, ut non moreretur, iste protinus ob-
 stitisset dicens: Non dixit Iesus, non moritur: ac per hoc veritati quodammodo con-
 tradiceret, si vera referentibus contraireret. Sed dum se non moriturum, Saluatorem
 diuine negauit, moriturum se indubitanter asseruit. Porro autem quod in sepulcro
 sanctum corpus eius vterius non apparuit, diuinæ sine dubio virtutis operatio fuit.

Iohan. 21.

Deut. 34.

Moyse & To-
 hannis cor-
 pora Domi-
 nus abscon-
 dit.

Scriptum est in Deuteronomio: Mortuus est Moyses famulus Domini in terra Moab,
 iubente Domino, & sepeliuit eum in valle terre Moab contra Phogor, & non cogno-
 uit homo sepulcrum eius usque in præsentem diem. Renouatum est itaque illud de
 corpore Moyse nunc etiam in Iohanne miraculum. Et qui legislatorem tunc digna-
 tus est, nullis scientibus, sepelire, ipse etiam corpus Euangelistæ sui secreto quodam
 mysterio voluit sepulturæ subducere. Vterque scilicet lux mundi, vterque cælestium
 mandatorum baiulus, vterque diuini consilij reuelator. Nec immerito in dignitate
 suis delata cadaueribus congruunt, qui & in sublimibus vitæ suæ meritis, licet diuer-
 sis temporibus, concorditer claruerunt.

Verum si res diligenti consideratione perpenditur (cum beati Moyse pace loquar)
 Iohannes potior inuenitur. Ille siquidem minister exitit legis, hic prædicator est gra-
 tiæ. Ille præcepta tradidit, quibus peccata punirentur: iste poenitentia baptismum
 contulit, quo omnia crimina delebantur. Ille annunciator est vmbra, hic minister
 est veritatis. Ille dixit Domino: Si inueni gratiam in conspectu tuo, ostende mihi fa-
 ciem tuam, ut sciam te: sed protinus audiuit: Non poteris videre faciem meam, non
 enim videbit me homo, & viuet: iste verò Deum incarnatum, non solum vidit, & au-
 dit, sed etiam manibus contrectauit, sicut ipse testatur, dicens: Quod fuit ab initio,
 quod vidimus, quod audiuius, quod oculis nostris perspeximus, & manus nostras
 tractauerunt de Verbo vitæ, & vidimus, & testamur, & annunciamus vobis vitam
 æternam, quæ erat apud Patrem, & apparuit nobis. Et non solum Deum hominem
 factum oculis carnalibus vidit, sed & ipsum Verbum, quod erat apud Patrem, per
 quod facta sunt omnia, illustrata diuinitus mente conspexit. Atque ut adhuc com-
 paratio producat, Moyses tabernaculo præerat, quod nubes operiebat, ita ut ali-
 quando nec ipse Moyses posset intrare, sicut in Exodo legitur: Quia operuit nubes
 tabernaculum testimonij, & gloria Domini impleuit illud, nec poterat ingredi Moy-
 ses

Exod. 33.

I. Iohan. 1.

Iohan. 1.

Exod. 40.

Egredia Iohannis cum Moyse cōparatio.

Psal. 8.

Exod. 34.

Iohan. 1.

Exod. 4.

Dominus Iesus obitui S. Iohannis interfuit.

Psal. 138.

Nota felice meritis animam.

Iohan. 14.

Iacobus frater Domini secundum carnem, Iohannes vero secundum spiritum. Ioan. 6.

Iohan. 19.

Eccē quomodo cum recta fide oportet nos etiam vitæ sanctitatem

ses tectum fœderis, nube operiente omnia: Iohannes verò melioris tabernaculi custos factus, beate Mariæ minister exiit, quam non videlicet corporea huius aëris nubes obtexit, sed Spiritus sanctus inuisibiliter obumbravit. Et gloria Domini, hoc est filius Dei, qui hoc tabernaculum, non mox discessurus, sed veram carnem susceprurus implevit, non mansit sub aëris caligine, sed potius in Solis lumine, sicut per Prophetam dicitur: In sole posuit tabernaculum suum. Per illum manna datum est tunc Israëlitico populo: ecce quanto gloriosus habet iste manna in sepulcro. Et quid plura? Ille faciem suam obnubit, nè videatur à populo: iste eiam diuinitatis reuelat essentiam, vt Deus ab hominibus agnoscat. Atque vt idem repetam, ille splendorem sui vultus obrexit, nè ab illa plebe conspiceretur: iste Dei Verbum, quod est imago Patris, splendor gloriæ, & figura substantiæ eius, perspicue reuelauit, vt à nobis agnosceretur. Postremò Dei filium, quem iste præ manibus habuit, cum quo diuinitate conuersatus est, à quo vnice atque specialiter dilectus est, ille quidem obnixè ac desiderabiliter petijt, dicens: Obsecro, Domine, mitte quem misurus es: sed impetrare non valuit. Veruntamen dum magnis, summisque apud Deum meritis ambo claruissent, vno vterque spiritu plenus fuit, vno vterque desiderio concorditer æstuabat. Nec nos alterum alteri præferre præsumimus, si diuersitatem pro sui cuiusque dignitate pensamus. Duorum quippè viatorum viuacitate parium, qui orto sole graditur, clarius quælibet opposita conspicit, quàm is, qui antelucanus exurgit. Et ditior est, qui autumnalem fructum maturitatem carpit eo, qui vernæ propaginis arbuta plantauit. Conuenienter igitur factum est, vt sicut Moyis, ita & Iohannis glebam omnipotens Deus absconderet, & in duobus mirabilibus viris vnum miraculum exhiberet.

Et notandum, quàm affectuosè, quàm piè, quàm paternè, quàm amabilè, Saluator, Sic, inquit, eum volo manere, donèc veniam. Veniam, inquit, non mittam. Non mittam videlicet aliquam supernam virtutem, non Angelicam potestatem, quæ huius ministerij mihi fungatur officio, quæ obedientiæ huius exequatur effectum. Ipse per memetipsum veniam, ipse egredientem eius animam in gloriæ mœx claritate suscipiam, quam & in carne manentem diuinitus illustrabam. Quanta igitur reuerentiæ habendus est hominibus beatus iste Iohannes, quem ipse author vitæ honorauit in carne viuentem, honorauit & de seculo recedentem? Nimis enim honorati sunt amici tui Deus. Honorauit siquidem eum in vita, dum de sacrosancto peccatore suo sibi reclinatorium fecit. Honorauit rursus in morte, cum ad suscipiendam felicem meritis animam dignatus est aduenire. Nec mirum si diuersis eum honoribus cumulauit, quem & in consortium sibiimet adoptiue fraternitatis adsciuit.

Dicitur est etiam frater Domini beatus Iacobus: sed ille frater ex natura, iste frater ex gratia: ille ex cognatione, iste ex præcipua dilectione: ille per lineam maternæ consanguinitatis, iste per vinculum paternæ charitatis. Si quis, inquit, diligit me, sermonem meum seruet, & Pater meus diliget eum, & ad eum veniemus, & mansionem apud eum faciemus. Et quid amplius dicam? Frater Domini fuit ille carnalis, iste spiritualis. Sed quantum cognatio spiritualis carnalem necessitudinem probatur excedere, in ipsius Domini verbis possumus luce clariùs inuenire. Ait enim: Spiritus est, qui viuificat, nam caro non prodest quicquam. Iacobum itaque, vt frater esset Domini, natura carnalis instituit: Iohannes autem tanto nobilior frater est, quanto & ipsius naturæ Domini cum in affinitatē sibi spiritualis adoptionis assumpsit. Quamquam & ipse Iacobus idcirco beatus sit, quia eiusdem spiritualis affinitatis cum Domino participium tenet. Alioquin nisi Domino per spiritum iungeretur, per illud terrenæ vinculum consanguinitatis à Domino nullatenus saluaretur. Quod tanto excellentius Iohannes, quanto & ante Crucem constitutus audiuit: Ecce mater tua. Merito ergo quò eum ceteris plus dilexit, sublimius eum ceteris honorauit. Et nos, fratres, pro modulo nostro dignis eum studeamus esse præconijs, dignis veneremur semper obsequijs.

Notandum tamen, quia nunquam tam dignè, tam reuerenter beatos Apostolos colimus, quàm cum Apostolica præcepta seruamus, cum eos in via Dei præcedentes semper attendimus, cum eorum vestigia sequimur, cum eorum angustiam & arctam semitam sine offensione tenemus. Enimvero in baptismo Apostolorum ductum secuti sumus, quia per eosdem fidem sanctæ Trinitatis inter ipsa regenerationis rudimenta

SURIU

gber
Hohen
RVIII
5

menta didicimus. Sub cuius videlicet figuræ mysterio, sacerdotes Iſraëliticæ plebis
olim tranſeundo Iordanem præcedebant, & populus ſequebatur. Sed non ſufficere
illis viſum eſt, ſi ſacerdotum tantummodo veſtigia in tranſitu ſequerentur, niſi & duo-
decim lapides de Iordanis alveo tollerent, atque in Galgalis pro teſtimonio pone-
rent. Elige, inquit Dominus ad Ioſue, duodecim viros, ſingulos per ſingulas tribus,
& præcipe eis, vt tollant de medio alvei Iordanis, vbi fixerunt ſacerdotes pedes, duo-
decim lapides duriffimos, quos poneris in loco caſtrorum, vbi fixeritis tentoria hac
noſte. Vt autem non omnia, licet plena myſterijs, verba diſcutiam, quid per hoc fa-
ctum nobis innuitur, niſi vt poſtquam myſtici Iordanis fluenta tranſimus, poſtquam
de lauari ſalutaris fonte conſurgimus, duriffimos duodecim lapides, id eſt firmiſſima
Apoſtolorum exempla ad imitationem nobis proponere ſtudeamus? Lapidem quip-
pe, vbi ſacerdotes pedes fixerant, in loco caſtrorum ponimus, ſi in prociñtu ſpiritu-
alis nequitie poſiti, Apoſtolorum veſtigia conſtanter & firmiter teneamus. Nam
iuxta Salomonis ſententiam, qui mollis & diſſolutus eſt in opere ſuo, frater eſt ſua
opera diſſipantis. Nimirum qui in moribus ſuis præcipites ac fluidi ſunt, more aquæ
præcipites ad ima deſcunt. Qui verò conſtantes ac firmi, in arcem quotidie virtutis
excreſcunt. Quod nimirum & illud eiufdem hiftorie ſignificare perpenditur. nam
tranſeunte eodem populo, aquæ ſuperiores inſar montis intumefcunt, inferiores
verò in mare mortuum delabuntur: quia profecto ex eis, qui baptizantur, alij in ac-
cepta cæleſtis gratiæ dulcedine perfeuerant, alij in peccatorum amaritudinem de-
ſcunt, reprobe viuendo, non ceſſant, & velut in maris mortui ſalfuginem corruunt,
dum ſapiendo terrena, per præuã vitæ decliuiã ad mortem tendunt.

Nos autem non ſic, dilectiffimi, non ſic, ſed ad veram ſapientiam tendentes, ita per
Dei miſericordiam in virtutum ſtudeamus alta proficere, vt in vitiorum pudeat vo-
raginem declinare. Sic perfeueremus ſemper ad ſuperna properare, quò tendimus,
vt diuini amoris dulcedinem in noſtris iugiter mentibus conſeruemus. Illius itaque
ſapientiæ laboremus participes fieri, qua beatus Iohannes per amplioris gratiæ cu-
mulum meruit incomparabiliter illuſtrari. Cuius nimirum ſplendore concepto, cæ-
lum velut aquila penetrat, ita vt creata cuncta tranſgrediens, ad ipſum rerum omni-
um verticem, mentis contemplatione pertingat. Noſtis fratres mei, quia in mundi
naſcentis origine, tertio die germinauerit terra, quarto cæli facta ſunt luminaria,
quinto volatilia ſunt creata. Quarè autem in creandis rebus hic ordo decucurrit, niſi
vt nos inſtrueretur, quia prius neceſſe eſt, vt mens noſtra virentium virtutum opera
germinet, quatenus ſic mereatur cæleſtis gratiam luminis, ac poſtremo euolare va-
leat ad contemplandam ſpeciem veritatis? Germinemus itaque, fratres, vt illumine-
mur, quatenus illuminati, virtutum pennis ad cæleſtia ſubleuemur. Non nos mundi
huius dulcedo falſa demulceat, non carnalis illecebræ voluptas luxurioſa reſoluat.
Noſquam certe præceptum in veteris teſtamenti ceremonijs inuenitur, vt mel ſacrifi-
cij miſceatur. Per quod intelligitur, quia his, qui Deo vitæ ſuæ ſacrificium offerunt,
nullam Deus carnalem vult inſeſe dulcedinem, nihil in eis viuere, quòd ad carnalem
pertineat voluptatem. Oleum autem frequenter immititur, vt omnis noſtræ ope-
rationis oblatio hilariter offeratur. Hilarem enim datorem diligit Deus. In omnibus
etiam ſal iubetur admifceri, vt omne boni operis ſacrificium, rationis, diſcretionis,
ac cæleſtis ſapientiæ ſale fit conditum.

Hoc autem diuinæ ſapientiæ ſale ita omnis beati Iohannis doctrina videtur reſper-
ſa, vt merito dicatur os Dei, lingua Spiritus ſancti, cedrus paradifi, lux Eccleſiæ, decus
orbis, præco cæli, lumen mundi, ſidus hominum, ſpecimen Angelorum, lapis viuus,
ſpeculum lucis, logorheta diuinitatis, forma fidei, columna cæli, architectus veri ta-
bernaculi, quod fixit Deus, & non homo. Nam & Cherubin iurè perhibetur, qui
ſcientiæ plenitudinem ex ipſo Redemptoris pectore percepiffè cognofcitur. Verun-
tamen cum nos quantumlibet efferre contendamus, celſitudinis eius merita non
æquamus: quia qui diuinæ laudis præconia meruit, ad eius dignè laudanda merita hu-
manæ lingue fragilitas non affurgit. Ipſe quippe eius laus eſt, qui illi & olim precium,
& nunc factus eſt præmium. Per huius ergò veſtigia, dilectiffimi, ad Redemptorem
noſtrum pleno cordis amore tendamus, huius doctrinam velut coruſcam in tene-
bris lampadem noſtris ſemper grefſibus præferamus. Pudeat iam terrenis incumbere,
qui per ſpei deſiderium ad cæleſtem cœpimus gloriam feſtinare. Qui ad cæleſtium
nuptiarum deſiderium properat, terrenæ voluptatis cœno volutari erubefcat. Qui

& innocen-
tia habere,

Iofu. 4.

SS. Apoſto-
loru doctri-
na 12. lapi-
dibus com-
paratur.

Prou. 18.

Iofu. 3.

Exhortatio
Authoris ad
vitam ſpiri-
tualem am-
plectendam.

Geh. 2.

Cur in ſacri-
ficijs vete-
ris teſtamē-
ti oleu & ſal
nunq̄ verò
mel ſit ob-
latum.

s. Iohannis
præconia.

Iohan. 13.

Huius Apo-
ſtoli vita
neceſſario
imitanda.

LS

titulis Angelicæ dignitatis emicat, locum in exilio non requirat. Incassum porro terrena lucra congerimus, qui diuitias immortales in regni cælestis palatio possidemus. Quem ergo pondus terrenæ corruptionis aggrauat, rerum extrinsecis affluentium copia non extollat. Qui ad hoc constitutus est, vt totis viribus iugiter cum aduersario dimicet, torporis hunc & negligentia dissolutio non eneruet. Sic, sic per diuinæ pietatis auxilium, & florentes virtutibus, & vitijs repudium dantes, si hic eum sequimur, qui nobis iter Crucis ostendit, illuc perueniemus ad eum, qui calcato mortis imperio, cælum cum triumphali gloria penetrauit, Iesus Christus Dominus noster, qui cum Patre & Spiritu sancto viuunt & regnant per omnia secula seculorum, Amen.

EIVSDEM HYMNVS DE IP SO SANCTO IOHANNE EVANGELISTA
ad Vesperas.

S. Iohannes
virgo.

Item fluius
paradisi, &
iubar cæli.

Hæresum
interceptor.

Virginis virgo venerande custos,
Magnus æterni logotheta Verbi,
Dele feruorum facinus tuorum,
Sancte Iohannes.
Tu patrem carnis subito relinquis,
Sicque cælestem sequeris Parentem,
Piscibus spretis, hominum iuberis

Claudere turbam.

Fonte prorumpens fluuius perenni
Curris, arenis fatiator orbis.
Haurit ex pleno modo quod propinat
Pectore pectus.

Tu decus mundi, iubar atque cæli,
Impetra nostris veniam ruinis.
Da sacramentum penetrare summum
Quod docuisti.

Patris arcanum specularando Verbum,
Tollis errorem fidei per orbem.
Nos ad æternam speciem fruendam,
Dux bone transfer.

Laus honor Patri, parilique proli,
Vna maiestas, eadem potestas:
Cum quibus sanctus simul implet omnem
Spiritus orbem.
Amen.

SURIU

gber
Hower

RVIII

5